

1

Simon

Merg singur până la stația de autobuz.

Mereu fac caz de hârțogăraie când plec. Toată vara nu ne lasă nici să mergem la magazin fără escortă și bilet de voie de la regină, iar toamna mă semnez în registrul căminului și plec pur și simplu.

— Se duce la o școală *specială*, îi explică o funcționară alteia când plec. (Amândouă stau într-o cutie de plexiglas și le strecor documentele printr-o fantă din perete.) E o școală pentru delincvenți înrăiți, șoptește ea.

Cealaltă femeie nici nu ridică ochii.

Așa pățesc în fiecare septembrie, chiar dacă mă tot mut din cămin în cămin.

Prima dată, când aveam unsprezece ani, a venit chiar Magul să mă conducă la școală. Însă în următorul an mi-a zis că pot să ajung la Watford și singur. „Doar ai răpus un dragon, Simon. Cu siguranță te descurci să faci o plimbare mai lungă acolo și să schimbi câteva autobuze.“

Dragonul l-am răpus fără să vreau. Nici nu cred că mi-ar fi făcut vreun rău. (Încă îl mai visez din când în când. Mistuit pe dinăuntru de flăcări, ca o foaie de hârtie nimicită de arsura unei țigări aprinse.)

Ajung în stație și încep să mănânc un baton de ciocolată cu mentă Aero cât aștept primul autobuz. După aia mai am de luat un autobuz. Și după aia un tren.

După ce îmi găsesc locul în tren, încerc să dorm cu geanta în poală și picioarele pe scaunul din față, numai că mă tot ia la ochi un bărbat de pe banchetele din spate. Îi simt ochii fojgându-mi pe gât.

Se poate să fie vreun pervers. Sau vreun polițai.

Sau se poate să fie vreun vânător de danturi care a aflat de recompensele puse pe capul meu... („Se zice vânător de capete“, i-am spus lui Penelope la prima noastră ceartă. „Nu, de danturi“, mi-a dat ea replica. „Cu dantura ta o să se aleagă pe post de trofeu dacă te prind.“)

Mă duc în alt vagon și nu mă mai chinui să adorm. Cu cât mă apropii de Watford, cu atât mă simt mai neliniștit. În fiecare an îmi vine să mă arunc din tren și să fac un farmec ca să mă ducă la școală, n-are decât să mă bage în comă.

Aș putea să farmec trenul cu un *Hai mai iute*, însă e o vrajă riscantă chiar și în condiții optime, iar primele mele vrăji din anul școlar sunt totdeauna cu atât mai spinoase. Ar trebui să exersez peste vară tot felul de farmece mărunte și previzibile, când nu e nimeni pe fază. De pildă, să aprind veioze. Sau să preschimb mere în portocale.

— Încheiați-vă la nasturi sau legați-vă șireturile folosindu-vă de farmece, ne-a sugerat domnișoara Possibelf. Chestii din astea.

— Eu n-am decât un nasture la haine, i-am spus, înroșindu-mă când s-a uitat în jos la blugii mei.

— Atunci fă treburi prin casă folosindu-te de farmece, a spus ea. Spală vasele. Lustruiește argintăria.

Nu m-am mai sinchisit să-i zic domnișoarei Possibelf că vara ne servesc mesele în farfurii de unică folosință

și că mănânc cu tacâmuri de plastic (furculițe și linguri, niciodată cuțite).

Nu m-am sinchisit nici să-mi exersez farmecele peste vară.

E plictisitor. Și fără sens. Oricum nu *ajută* deloc. N-o să devin un magician mai bun dacă exersez, o să mă stâr-nească doar...

Nimeni nu știe de ce am asemenea puteri. De ce explo-dează ca o bombă în loc să curgă prin mine ca un nenorocit de pârâu sau de ce nu funcționează ca în cazul celorlalți.

— Nu știu, a zis Penelope când am întrebat-o cum își simte puterile magice. Cred că le simt ca o fântână din străfunduri. E atât de adâncă, încât nici nu-i văd fundul, nici nu pot să mi-l imaginez. Doar că, în loc să scot apa cu găleata, îmi închipui că o trag în sus. Și astfel îmi aparține și pot să scot cât îmi trebuie, atâta timp cât mă concentrez.

Penelope nu-și pierde niciodată concentrarea. Și mai e și puternică.

Agatha nu e. Nu așa de puternică. Iar Agatheii nu-i place să vorbească despre puterile ei.

Însă odată, de Crăciun, am ținut-o trează pe Agatha până am amețit-o de cap și mi-a zis că atunci când face o vrajă, e ca și cum și-ar încorda un mușchi și l-ar ține așa mai multă vreme.

— Ca un *croisé devant*, a spus. Știi?

Am clătinat din cap.

Stătea lângă foc, pe o piele de lup, făcută covrig ca un pisoi drăgălaș.

— E o chestie din balet, a spus ea. Înseamnă că rămân în aceeași poziție cât pot de mult.

Baz mi-a spus că pentru el e ca și cum ar aprinde un chibrit. Sau ar apăsa pe trăgaci.

Mi-a zis fără să vrea. Tocmai ne luptam cu himera în pădure în anul cinci. Ne încolțise, iar Baz nu avea destulă putere să-i țină singur piept. (Nici măcar *Magul* nu are destulă putere să țină piept unei himere singur.)

— Haide, Snow! mi-a țipat Baz. Fă-o. Dă-i drumul. Acum.

— Nu pot, am încercat să-i zic. Nu așa merge.

— Ba da, ce mă-sa.

— Nu pot să-i dau drumul și gata.

— Încearcă.

— Nu *pot*, ce naiba.

Îmi vânturam sabia în toate părțile – luptam bine cu sabia încă de la cincisprezece ani –, numai că himera nu era din carne și oase. (Ce noroc chior am și eu mai tot timpul. Cum începi să umbli cu sabia la șold, n-ai de-a face decât cu dușmani de ceață și pânze de păianjen.)

— Închide ochii și aprinde un chibrit, mi-a zis Baz.

Ne chinuiam să ne ascundem amândoi după un bolovan. Baz tot făcea la vrăji una după alta, le cânta de-acum.

— Cum?

— Așa-mi zicea maică-mea, mi-a spus el. Aprinde un chibrit în inimă și suflă peste iască.

Baz e obsedat de foc. Mă mir că încă nu m-a făcut scrum. Și nici nu m-a ars pe rug.

Pe vremuri, când eram în anul trei, îi plăcea să mă amenințe că o să mă înmormânteze ca la vikingi.

— Știi cum se face, Snow? Pui rugul aprins să plutească pe mare. Am putea să te înmormântăm în Blackpool, ca să vină și derbedeii Normali cu care te-ai împrietenit.

— Ia scutește-mă, îi ziceam și mă străduiam să nu-l iau în seamă.

Nici măcar n-am avut vreodată vreun prieten Normal, nici derbedeu, nici altfel.

Lumea Normală încearcă să țină distanța. Penelope zice că-mi simt puterile și se feresc din instinct. Ca niște câini care nu vor să se uite în ochii stăpânilor. (Bine, nu sunt stăpânul nimănui, nu asta vreau să zic.)

În fine, cu magicienii e invers. Tare le mai place să-ți amușine puterile, trebuie să mă chinui dacă vreau să mă urască.

Baz e altfel. El e imun. Poate nici nu-mi mai simte puterile de-acum, după ce șapte ani am fost colegi de cameră.

În noaptea în care ne-am luptat cu himera, Baz a țipat la mine până am explodat.

Ne-am trezit amândoi peste câteva ore într-un puț înnegrit. Bolovanul după care ne ascunseserăm era praf și pulbere, iar himera se vaporizase. Sau poate plecase.

Baz era convins că i-am ars sprâncenele, însă mie mi se părea că n-are nimic – nici măcar un fir de păr zbârlit aiurea.

Așa era el.

2

Simon

Vara nu-mi permit să mă gândesc la Watford.

După primul an acolo, când aveam unsprezece ani, toată vara m-am gândit la școala aia. La toți cei pe care-i cunoscusem la școală – Penelope, Agatha, Magul. La turnuri și la curți. La ceaiuri. La budinci. La *vrăji*. La faptul că și *eu* aveam puteri magice.

M-am tot gândit la Școala de Magie Watford și am visat la ea cu ochii deschiși până când a început să mi se pară doar un vis. Doar o altă fantezie cu care-mi omoram timpul.

Ca atunci când visam c-o să mă fac fotbalist – sau că părinții mei, părinții mei adevărați adică, o să vină să mă ia înapoi acasă...

Se făcea că tata e fotbalist. Iar maică-mea e ceva model de fițe. Și îmi explicau că a trebuit să mă dea pentru că erau prea tineri ca să aibă un copil și pentru că era cariera lui în joc.

— Însă mereu ți-am dus dorul, Simon, mi-ar fi zis ei.
Te-am tot căutat.

Apoi mă lua să locuiesc alături de ei în conac.

Conacul de fotbalist... Școala de magie cu internat...

La lumina zilei amândouă par o tâmpenie. (Mai ales când te trezești cu alte șapte rebuturi în cameră.)

În prima vară, reușisem să fac praf amintirile de la Watford până în toamnă, când au sosit banii de autobuz și documentele, plus un bilet de la însuși Magul...

Aievea. Totul era aievea.

Așa că în vara *următoare*, după al doilea an la Watford, nu mi-am mai permis deloc să mă gândesc la magie. Luni în șir. Pur și simplu m-am distanțat complet. Nici nu i-am dus dorul și nici nu mi-am dorit să mă folosesc de ea.

Am hotărât că Lumea Magilor era un cadou-surpriză fenomenal pe care urma să-l primesc din nou, dacă era să fie, în septembrie. (Și chiar a fost să fie. Până acum a fost să fie de fiecare dată.)

Magul îmi zicea că poate o să mă lase să stau la Watford peste vară sau poate chiar să-mi petrec timpul alături de el, oriunde s-ar fi dus el pe parcursul verii.

Însă apoi a hotărât că era mai bine să stau o perioadă din an cu Normalii. Să nu pierd legătura cu limba lor și să-mi păstrez sângele rece.

— Fie ca greutatea să-ți ascute spada, Simon.

Am crezut că vorbea de spada mea, Sabia Magilor. Mi-a luat ceva să mă prind că era vorba despre mine.

Eu sunt spada. Sabia Magului. Și nu prea știu dacă verile petrecute la casa de copii mă ascute cine știe ce... Însă îmi ascute foamea. Tânjesc după Watford de parcă ar fi, nu știu, viața în sine.

Baz și ai lui – adică toate familiile alea cu vechime și averi – nu cred că ar putea să înțeleagă altcineva magia așa ca ei. Cred că numai ei merită s-o aibă pe mână.

Însă nimeni nu *iubește* magia mai mult decât mine.

Niciun alt magician – nici colegii mei și nici părinții lor – nu știe cum e să trăiești fără magie.

Numai eu știu.

Și o să fac orice ca să mă asigur că mă pot întoarce oricând acasă, la ea.

Chiar *încerc* să nu mă gândesc la Watford după ce plec de-acolo, însă vara asta mi-a fost aproape imposibil.

După toate câte s-au întâmplat anul trecut, nu mi-a venit să cred că Magul o să ia în seamă un fleac cum e sfârșitul școlii. Cine zice stop războiului ca să trimită copiii acasă în vacanța de vară?

Oricum *nu* mai sunt copil. După lege, aș fi putut să plec din casa de copii la șaisprezece ani. Aș fi putut să stau cu chirie undeva într-un apartament. Poate la Londra. (Doar îmi permiteam. Am o pungă plină cu galbeni de-ai elfilor, o pungă cât o raniță de mare, care nu dispare decât dacă încerci s-o dai altor magicieni.)

Numai că Magul m-a trimis la o altă casă de copii, cum face mereu. După atâta amar de ani, tot mă mai mută ca la alba-neagra. De parcă o să fiu în siguranță acolo. De parcă Monotonul nu poate să mă invoce pur și simplu – sau oricum s-o numi ce a făcut cu mine și Penelope la sfârșitul ultimului trimestru.

— Poate să te *invoce*? m-a luat Penny la rost de cum am reușit să scăpăm de el. Peste o apă? Nu se poate așa ceva, Simon. Așa ceva nu are precedent.

— Data viitoare când o să mă mai invoce ca pe o veveriță demon nereușită, o să-i atrag atenția! am zis.

Spre ghinionul ei, se întâmplase să mă țină de braț când m-a înhățat el, așa că o trăsese și pe ea după mine. Fără istețimea ei n-am fi avut cum să evadăm.

— Simon, mi-a zis ea atunci, când ne-am urcat în sfârșit în trenul spre Watford. E serioasă treaba.

— Să-i ia naiba pe Siegfried și Roy, Penny, știu și eu că-i serioasă. Mă știe pe dinafară. Nici măcar eu nu mă știu pe dinafară, Monotonul însă n-are nicio problemă.

— Cum de știm încă atât de puține despre el? s-a enervat ea. E atât de...

— Viclean, am zis. Doar i se zice Monotonul Viclean și așa mai departe.

— Termină cu bășcălia, Simon. E treabă *serioasă*.

— Știu, Penny.

Când ne-am întors în Watford, Magul a ascultat ce-am avut de zis și s-a asigurat că nu suntem răniți, însă apoi ne-a trimis la plimbare. Pur și simplu... ne-a trimis acasă.

N-a avut nicio noimă.

Așa că *bineînțeles* că toată vara m-am gândit la Watford. La tot ce s-a întâmplat și la tot ce *s-ar putea* întâmpla, și la tot ce e în joc... Am fiert în suc propriu.

Însă tot nu mi-am permis să zăbovesc asupra chestiilor *bune*, știi? Tocmai chestiile bune te înnebunesc dacă ajungi să le duci dorul.

Am o listă – cu toate lucrurile care-mi lipsesc cel mai mult – la care nu-mi permit să mă gândesc decât abia când mai am o oră până la Watford. Atunci mă apuc să parcurg lista punct cu punct ca și cum te-ai scufunda încet-încet în apă rece. Numai că e invers, cred, te scufunzi în ceva foarte plăcut, ca să nu intri în șoc.

Am început să-mi întocmesc lista, lista mea cu chestii frumoase, când aveam unsprezece ani, și de-acum ar fi probabil cazul să mai tai din ea, însă nu-i deloc așa ușor.

În fine, acum mai am vreo oră până la școală, așa că-mi scot lista din gând și-mi lipesc fruntea de geamul trenului.

Lucrurile de la Watford care-mi lipsesc cel mai mult:

Nr. 1 – Brișele cu cireșe amare

Până să merg la Watford, n-am mai mâncat brișe cu cireșe. Doar cu stafide, iar cel mai adesea erau simple,

cumpărate întotdeauna de la magazin și ținute prea mult la cuptor.

La Watford poți să mănânci brișe proaspete cu cireșe la fiecare mic dejun dacă ai chef. Și după-masă, la ceai. După ore se servește ceai în sala de mese, înainte de întrunirile cluburilor, fotbal și lecții.

Eu îmi iau ceaiul alături de Penelope și Agatha și numai eu mănânc brișele.

— Peste două ore e cina, Simon, mă tot ceartă Agatha chiar și după atâția ani.

Odată Penelope a încercat să calculeze câte brișe am mâncat de când suntem la Watford, însă a luat-o plictiseala și n-a mai aflat răspunsul.

Pur și simplu nu pot să refuz brișele dacă mi se oferă. Sunt moi, pufoase și un pic sărate. Uneori le visez.

Nr. 2 – Penelope

La numărul ăsta trecusem pe vremuri „biftecul“. Însă acum câțiva ani am hotărât să mă limitez la un singur fel de mâncare. Altfel lista începe să semene cu cântecul ăla despre mâncare din *Oliver!* și mă apucă o foame de mi se strânge stomacul.

Poate ar trebui s-o pun pe Agatha mai sus pe listă decât Penelope, doar Agatha *este* iubita mea. Numai că Penelope a ajuns prima pe listă. S-a împrietenit cu mine în prima săptămână de școală, la ora de Cuvinte Magice.

Nici n-am știut ce-i cu ea când ne-am cunoscut – o fetiță plinuță, cu pielea măslinie și părul de un roșcat-aprins. Purta ochelari ochi-de-pisică, genul cu care te duci la un bal de fițe costumată în vrăjitoare, iar la mâna dreaptă purta un ditamai inelul violet, care cântărea o tonă. Ea încerca să mă ajute cu o temă, iar eu cred că mă holbam pur și simplu la ea.

— Știu că ești Simon Snow, a spus ea. Mi-a zis mama că o să fii aici. Cică ești foarte puternic, probabil mai puternic ca mine. Eu sunt Penelope Bunce.

— Nu știam că cineva ca tine poate să aibă numele ăsta, Penelope, am zis.

Spre prostia mea. (În anul ăla am zis doar prostii.)

A strâmbat din nas.

— Ce nume ar trebui să aibă „cineva ca mine“?

— Nu știu.

Chiar nu știam. Fetele care arătau ca ea – cele pe care le știam eu – aveau nume ca Saanvi sau Aditi și nu erau deloc roșcate.

— Saanvi?

— Cineva ca mine poate să aibă orice nume, a spus Penelope.

— Ah, am făcut. Așa e, scuze.

— Și putem să ne facem ce vrem la păr. (S-a întors la tema ei, fluturându-și codița roșcată.) Nu e deloc politicos să te holbezi, știi, nici măcar la prietenii tăi.

— Înseamnă că *suntem* prieteni? am întrebat-o.

Eram mai degrabă mirat.

— Doar te ajut la lecții, nu?

Așa era. Tocmai mă ajutase să micșorez o minge de fotbal până ajunsese cât o biluță.

— Am crezut că mă ajuți pentru că sunt greu de cap, am spus.

— Toți sunt grei de cap, mi-a răspuns. Pe tine te ajut pentru că îmi placi.

Până la urmă am aflat că își colorase din greșeală părul când încercase o vrajă nouă – însă l-a lăsat roșcat pe parcursul întregului an. În anul următor l-a purtat albastru.

Mama lui Penelope e indiancă, iar tatăl e englez – bine, amândoi sunt englezi, ramura indiană a familiei sale

trăiește la Londra de o veșnicie. Mai târziu mi-a mărturisit că ai ei i-au zis să nu se apropie de mine la școală.

— Mama mi-a zis că nimeni nu prea știe de unde vii. Și că s-ar putea să fii periculos.

— Și de ce n-ai ascultat-o? am întrebat-o.

— Pentru că nimeni nu știe de unde vii, Simon! Și s-ar putea să fii periculos!

— Stai *foarte* prost cu instinctele de supraviețuire.

— Plus că mi-a fost milă de tine, a spus ea. Îți țineai bagheta invers.

În fiecare vară mi se face dor de Penny, chiar și când îmi propun să nu-mi fie dor. Magul zice că nimeni nu poate să-mi scrie sau să mă sune în vacanță, însă Penny tot reușește cumva să-mi trimită mesaje: odată l-a posedat pe moșul de la prăvălie, care uită să-și pună dantura, și a vorbit cu gura lui. M-am bucurat să aud de ea și tot, însă m-a răvășit în asemenea hal, că am rugat-o să nu mai facă așa ceva decât în caz de urgență.

Nr. 3 – Terenul de fotbal

Nu mai reușesc să joc fotbal ca pe vremuri. Nu sunt destul de bun ca să joc în echipa școlii, plus că sunt mereu prins în vreo urzeală sau dramă sau mă trimite Magul în misiune. (N-ai cum să interceptezi goluri când Monotonul e gata să te aducă la el de câte ori îi vine pe chelie.)

Însă mai apuc să joc din când în când. Și e un teren perfect, cu iarbă minunată. E singura zonă întinsă din domeniile școlii. În apropiere sunt copaci frumoși, rămu-roși, la umbra cărora poți să stai să te uiți la meciuri...

Baz joacă în echipa școlii. Bineînțeles. Atacant.

Și pe teren se poartă la fel ca oriunde altundeva. În forță. Cu grație. Și fără nicio milă, fir-ar el să fie.

Nr. 4 – Uniforma școlii

Am pus-o pe listă când aveam unsprezece ani. Să ne înțelegem, când mi-au dat prima uniformă, a fost prima oară când am purtat haine care-mi stăteau bine, prima oară când am purtat sacou și cravată. Dintr-odată m-am simțit înalt și dichisit. Până a intrat Baz în cameră – era mult mai înalt decât mine și mai dichisit decât oricine.

La Watford se învață opt ani. Cei din anul întâi și doi poartă sacouri vărgate – în două nuanțe de violet și două nuanțe de verde – cu pantaloni gri-închis, flanele verzi și cravate roșii.

Pe domeniile școlii trebuie să porți canotieră până în anul șase – de fapt vor să vadă dacă îți iese un **Stai locului** destul de zdravăn ca să-ți țină pălăria pe cap. (Penny mi-o vrăjea întotdeauna. Dacă aș fi făcut-o eu, aș fi ajuns să dorm cu drăcia aia pe cap.)

În fiecare toamnă mă așteaptă o uniformă nou-nouță când ajung în camera noastră. O găsesc întinsă pe pat, curată, călcată și ca turnată pe mine, oricât de mult m-aș schimba sau aș crește.

Cei din anii mai mari – cum sunt și eu acum – poartă sacouri verzi cu dungi albe. Plus flanele roșii dacă avem chef. Și pelerinele sunt opționale, eu n-am purtat niciodată, mă simt ca un fandosit în așa ceva, însă lui Penny îi plac. Zice că se simte ca Stevie Nicks.

Îmi place uniforma. Îmi place să știu ce-o să port zilnic. Nu știu ce-o să port la anul, când termin cu Watford...

M-am gândit să mă alătur Gărzilor Magului. Și ele sunt în uniformă – gen Robin Hood dac-ar fi în MI6. Însă Magul zice că nu asta e calea mea.

Fix așa îmi vorbește. „Nu e calea ta, Simon. Destinul tău e în altă parte.“

Nu mă vrea în rândul lumii. Antrenamente separate. Lecții speciale. Nici nu cred că m-ar lăsa să învăț la Watford dacă n-ar fi el director și dacă nu i s-ar părea cel mai sigur loc pentru mine.

Dacă l-aș întreba pe Mag ce să port după Watford, probabil m-ar costuma ca pe un supererou...

N-o să întreb pe nimeni cum să mă îmbrac după ce plec de aici. Am optsprezece ani. O să mă îmbrac cum mă taie capul.

Sau o să mă ajute Penny.

Nr. 5 – Camera mea

Mai bine aș zice „camera noastră“, însă nu duc deloc dorul conviețuirii cu Baz.

La Watford ți se repartizează în anul întâi camera și colegul de cameră și acolo rămâi. Nu mai trebuie să-ți muți catrafusele sau să-ți dai jos posterele de pe pereți.

Să stau cu un coleg de cameră care vrea să mă omoare și a tot vrut să mă omoare de când aveam unsprezece ani e... Ei bine, e de căcat, ce să mai.

Însă poate Ordalia s-a simțit prost (bine, nu la propriu, chiar nu cred că Ordalia e conștientă de ceva) că ne-a ales pe mine și pe Baz împreună, pentru că avem cea mai bună cameră de la Watford.

Stăm în Căminul Mimilor, la marginea domeniilor școlii. E o clădire cu patru etaje și jumătate, de piatră, iar camera noastră e sus de tot, într-un soi de turn care dă spre șanțul cu apă. Turnul e prea mic ca să încapă mai mult de o cameră, însă e mai mare decât camerele celorlalți elevi. Pe vremuri era pentru uzul personalului, așa că avem baia noastră.

De fapt nu e așa de neplăcut să împart baia cu Baz. Stă acolo toată dimineața, însă nu face mizerie și, cum nu-i

place să mă ating de obiectele lui personale, și le strânge tot timpul. Penelope zice că la noi în baie miroase a cedru și bergamot – cel mai probabil e de la Baz, sigur nu-i de la mine.

V-aș zice cum reușește Penny să vină la noi în cameră – fetele n-au voie în căminele băieților și viceversa –, însă n-am aflat încă. Cred că are de-a face cu inelul ei. Am văzut-o odată deschizând gura unei peșteri cu el, așa că orice e posibil.

Nr. 6 – Magul

Pe Mag l-am pus pe listă tot la unsprezece ani. Și mi-a venit de destule ori de-atunci să-l scot definitiv.

De pildă, în anul șase, când practic m-a ignorat total. De câte ori încercam să discut cu el, îmi zicea că e prins cu o treabă importantă.

Încă îmi mai zice asta. Înțeleg. E directorul școlii. Mai mult de-atât: e capul Sabatului, așa că, teoretic, e șef peste toată Lumea Magilor. Și doar nu-i taică-meu. Nu mi-e nimic...

Însă cumva e ca și cum ar fi singura rudă pe care o am.

Magul e cel care a venit la mine prima oară în lumea Normală și mi-a explicat (sau a încercat să-mi explice) cine sunt. Încă-mi poartă de grijă, deși uneori nici nu-mi dau seama. Iar când își face timp să vorbească pe bune cu mine, mă simt cel mai în elementul meu. Lupt mai bine când e lângă mine. Gândesc mai bine. Gen, când e aproape, mai că-l cred când îmi zice, ca întotdeauna, că sunt cel mai puternic magician pe care l-a avut vreodată Lumea Magilor.

Și că toată puterea asta e *bună* sau că măcar va fi cândva. Că o să mă adun naibii la un moment dat și o să dreg belelele, mai degrabă decât să le isc.